

*Amăgită
de inima mea*

*Povestea adevărată a unei fiice risipitoare
și a întoarcerii ei acasă*

Traducere de Cristina Giurgiu

CHRISSEY CYMBALA TOLEDO

Prölog

Nu doream să privesc în oglindă – uram persoana care se uita la mine. Era egoistă și nerecunoscătoare și un eșec total. Deciziile luate pe parcursul ultimilor ani creaseră o prăpastie adâncă între ea și oamenii care o iubeau.

Oare va mai fi vreodată pace între noi? mă întrebam. În timp ce mă zoream să-mi închei toaleta și să mă pregătesc pentru culcare, am încercat să uit ce se întâmplase cu părinții mei. Existau momente când puteam să-mi scot asta cu totul din minte, însă mai apoi mă simțeam apăsată de o singurătate atât de mare, încât mă podideau lacrimile.

Eram recunoscătoare pentru un singur lucru – aveam un loc unde să stau, o ofertă generoasă din partea unei prietene dragi. În seara asta, înainte de a pleca, Lorna se asigurase că am tot ce-mi trebuie, amintindu-mi că în bucătărie era mâncare din belșug. Casa mi se părea atât de tăcută, fără prezența ei entuziastă.

M-am întins în pat încercând să adorm, însă sentimentele nu-mi dădeau pace, urcând și coborând precum un montagne russe. Când, în final, am închis ochii, mi s-a părut că ceva se schimbase în încăpere, însă nu-mi dădeam seama ce anume... Am deschis din nou ochii și m-am uitat în dreapta, în stânga...

Și acolo, la picioarele patului, am zărit o siluetă umbrită. Nu avea un trup, ca orice om, sau trăsături faciale pe care să le pot distinge. Stând în picioare, în dormitor, silueta era mult mai întunecată decât întunericul încăperii, fiind vizibilă din pricina aceasta. Simțeam că mă privește.

Nu știam ce are să se întâmple în secunda următoare. Viața mea fusese minunată odinioară, promițând atât de multe. Cum era posibil ca lucrurile să se strice într-atât?

Capitolul 1

Era ora 9 seara. M-am uitat spre tatăl meu, în timp ce pășeam alături pe lângă o clădire întunecată, mohorâtă, de pe Atlantic Avenue în Brooklyn, New York. Cu toate că aveam doar patru ani, mi-am dat seama că tatăl meu părea foarte diferit de oamenii pe lângă care treceam – tata era bărbierit, bine îmbrăcat, mirosind frumos a colonie. Nu eram conștientă de tristețea ce mă înconjură.

– Tati, așteaptă puțin. Mi s-a desfăcut catarama de la un pantof.

Puțin ezitant, tata îmi dădu drumul la mână, fără a-și lua ochii însă ochii de la mine, zâmbind în timp ce m-am aplecat la pantofi. De un roșu aprins, erau încălțările mele preferate, mai însemnate decât orice păpușă sau jucărie pe care o aveam. Mi-am luat timp să prind la loc catarama, admirându-mi pe îndelete încălțările.

Tata mă trase ușor de mână.

– Gata?

– Da, tati. Am făcut-o singură. Vezi?

Ne-am continuat drumul și am chicotit când tata mă strânse de mână de trei ori. Era felul nostru tainic de a spune „te-iu-besc”. Era rândul meu să-i strâng mâna de trei ori. Și astfel, în mod

repetat, comunicam prin codul nostru special. Pavajul din beton pe care umblam era crăpat și denivelat, așa că mi-am făcut un joc din a evita să pășesc pe porțiunile crăpate.

Huruitul trenului subteran sub pantofiorii mei cei roșii era, în parte, muzica străzii. Un val puternic de aer suflă prin grilajul din pavaj în timp ce un tren trecu pe dedesubt, fluturându-mi părul blond și acoperindu-mi ochii. Tata îmi îndepărtă cu blândețe părul de pe față, ca să pot vedea.

În acea clipă, o adiere de vânt îmi aduse în nări mirosul ce mă făcea întotdeauna să strâmb din nas. Nu știam că duhoarea înțepătoare era miros de urină. Și nici nu mă întrebam de ce, pe marginea trotuarului, era atâta gunoi rău mirositor. Imaginile și sunetele orașului erau pentru mine doar o indicație a faptului că eram aproape... aproape de centrul lumii mele.

Am privit dincolo de drum și am văzut o femeie care întotdeauna stătea în același loc, sub felinarul ce lumina strada. Era foarte machiată, purta haine sclipitoare și întotdeauna vorbea cu un bărbat prin geamul mașinii acestuia. Când mi-am întors capul s-o privesc, am văzut-o intrând în mașină și m-am întrebat unde mergea de fiecare dată.

Eram pe punctul de a-l întreba pe tatăl meu, când cineva strigă – un strigăt venit de la capătul celălalt al clădirii. Am recunoscut îndată vocea, însă nu înțelegeam ce spunea.

– O nu, tati, iar te așteaptă!

Continuându-ne drumul, l-am tras de mână.

– Ce crezi că vrea astăzi, tati?

Ne-am apropiat și l-am zărit pe om străduindu-se să se ridice de pe așternutul improvizat din cartoane ce aluneca sub el.

– Părinte! Părinte! strigă el, articulând cu greu cuvintele.

Într-o mână ținea strâns o sticlă, ridicând-o pe cealaltă în încercarea de a atrage atenția tatălui meu.

Părinte? m-am întrebat.

– Tati, tu nu ești părintele lui! am exclamat.

El mă privi și se mulțumi doar să zâmbească. Îngenunchind lângă acel om, tata râse și spuse:

— Sunt pastor, nu preot.

Cu toate că nu era frig afară, omul tremura din toate încheieturile. Tata îi vorbi încetșor.

— Hei, prietene, n-arăți prea bine în seara asta.

Ochii albaștri ai tatei, încărcăți de blândețe, întâlneau privirea injectată a bărbatului. Întinse mâna și-l atinse pe umărul ce mie îmi părea mizerabil.

— Ce zici? Vii să ne vedem dimineață?

Bărbatul nu răspunse. În schimb, își așeză capul pe perna improvizată dintr-o sacoșă de hârtie, ținând la piept sticla goală. Îmi puteam da seama că tata era foarte trist, iar asta mă întristă și pe mine. Era bun cu toată lumea, mai ales cu aceia pe lângă care alții treceau grăbiți. Tata îi privea cu atâta drag pe acești oameni năpăstuiți. Poate din cauză că el însuși crescuse într-un cămin în care văzuse mâinile propriului tată tremurând.

— Vino la mine, Chrissy! obișnuia să mă cheme bunicul, deschizându-și brațele, incapabil să le oprească tremurul din cauza beției.

Niciodată nu-mi doream să fiu în preajma lui, cu atât mai mult să-i îngădui să mă îmbrățișeze. Mă chirceam când mă așeza pe genunchiul său, încercând să-și oprească tremurul suficient cât să vorbească cu mine. Își apropia obrazul de al meu, iar eu mă trăgeam la o parte și-mi întorceam fața, pentru că nu-mi plăcea mirosul respirației sale.

— Bunica, unde ești? strigam, sperând că va veni să mă salveze. Însă încercările mele de a evada nu făceau altceva, se pare, decât să-i întărească strânsoarea.

Indiferent ce spunea sau făcea bunicul, răspunsul bunicii era întotdeauna blând și respectuos. Când el ridica glasul, ea îi răspundea calm. An după an, bunica a privit dincolo de ceea ce izbea privirea și a crezut că într-o zi lucrurile se vor schimba. Ceea ce nu știam la acea vârstă era că uneori bunica era nevoită să-l cheme pe tata în miez de noapte, pentru că bunicul o lovise și era grav rănită. Tatăl meu crescuse alături de un tată agresiv, privind cum mama sa suferă fără a se lăsa copleșită de amărăciune. Deși avusese toate motivele să-l părăsească pe bunicul, n-o făcuse.

În încercarea de a evada de problemele de acasă, tata își petrecuse mare parte din timp în cele mai rău famate locuri de joacă din oraș, pentru că acolo se jucau cele mai bune meciuri de baschet. Bătând mingea în anii '50, a învățat repede cum să se descurce cu tot felul de oameni și, curând, și-a creat o lume cu totul nouă în afara casei. Nu știa pe atunci că acele lucruri îi pregăteau inima pentru oamenii din cartier, care aveau să devină într-o zi mica sa biserică.

Mi s-a părut că bărbatul întins pe jos adormise, așa că l-am tras pe tata de mânecă. El se îndepărtă încet și-și scoase cheile din buzunar. Lumina difuză de deasupra plăcii inscripționate cu numele BROOKLYN GOSPEL TABERNACLE arunca o umbră lungă pe trotuar, pe care am pășit cu plăcere. *Clic, clic...* ușa se descuie, iar tata apăsă pe întrerupător. M-am aplecat ca să ridic plicurile risipite pe jos și care fuseseră vârâte prin deschizătura din ușă.

— Am luat corespondența, tati! am strigat, alergând în sus pe scări, lăsându-l în urmă. Mă duc să aprind lumina în biroul tău! am strigat printre barele balustradei.

Trecându-mi mâinile peste pereții zugrăviți într-o nuanță pastelată de albastru, am tras în piept aroma savuroasă a bucatelor gătite în acea seară în apartamentele aflate deasupra micului nostru sanctuar. Îmi plăceau acele bucate, la fel de mult ca cele pe

care mama le gătea pentru noi. Una dintre chiriășe, Rina, era filipineză și făcea pachețele de primăvară, iar familia Ali, din Trinidad, pregătea lipii delicioase umplute cu carne de pui și curry. Am ajuns la primul etaj, întrebându-mă cine era treaz la acea oră.

Țopăind gălăgioasă de-a lungul coridorului spre biroul tatălui meu, speram că cineva se va dovedi suficient de curios cât să întredeschisă ușa apartamentului și să observe că mă aflam acolo. Am apăsat pe întrerupător, am așezat plicurile pe biroul tatălui meu, apoi m-am aruncat pe scaunul de plastic așezat lângă peretele îmbrăcat în lambriuri, remarcând că pantofiorii mei roșii erau puțin zgâriați de la țopăielile mele pe trotuar.

Când intră, tata lăsă să cadă pe dușumea geanta cu schimburile noastre de noapte și se așeză în scaunul de la birou, frunzărind prin teancul de plicuri. Oricare ar fi fost motivele, părea întotdeauna îngrijorat atunci când deschidea corespondența. Mi-am lins degetele și încercam să șterg cumva zgârieturile de pe încălțări când, ca de obicei, tabloul agățat pe perete mi-a atras din nou atenția.¹

Era un tablou în care Isus era prezentat stând lângă o clădire înaltă, ca un zgârie-nori. Isus era la fel de înalt ca și acel bloc și bătea la ferestre. De câteva ori discutasem cu tata despre imaginea aceea.

— Tati, acela arată ca Isus. Bate într-o clădire din New York.

— Așa este. Lui Isus Îi pasă de oamenii din acest oraș, spuse el, deschizând plic după plic.

Privirea îmi alunecă de la tablou spre tata. Îl iubeam atât de mult, iar el mă făcea să mă simt atât de specială când eram cu el. Nu-mi doream să fiu în niciun alt loc decât lângă el.

— Unde este *micuța* mea? am auzit-o pe Rina strigând, în accentul ei filipinez pronunțat, din ușa apartamentului aflat în capătul coridorului.

— Rina!

Am sărit din scaun și am alergat s-o întâmpin. Petrecându-mi brațele în jurul mijlocului ei, am îmbrățișat-o strâns în timp ce mă trase în bucătărie la ea.

— Intră, am pregătit gustări.

Destul de scundă la înălțime, purta o rochie de casă cu imprimare floral și era încălțată cu papuci de casă, iar părul castaniu, gros, îi era prins într-un coc. Ca de obicei, teigheaua bufetului din bucătărie era încărcată cu prăjituri și alte bucate cumpărate din Chinatown.

— Ooo, pot să iau și suc de ananas pe lângă prăjiturile, Rina?

— Desigur, micuța mea prințesă, răspuse ea.

Rina și soțul ei aveau întotdeauna o cameră de oaspeți pregătită pentru noi, cu un pat pentru tata și un așternut așezat pe dușumea, pentru mine. Îmi plăcea să rămân peste noapte la Rina atunci când tata alegea să lucreze până târziu, pentru că era o adevărată aventură. Puteam alerga peste tot în acea clădire, explorând fiecare colțisor. Și chiar mai bine, aveam ocazia să stau cu Rina, o persoană pe care o adoram.

Am isprăvit de mâncat gustarea, m-am schimbat în pijamalele confortabile și m-am așezat pe pătura pufoasă întinsă pe covorul uzat. Rina intră în încăpere târându-și picioarele și mă sărută urându-mi noapte bună, stingând lumina în urma ei. Am rămas întinsă în întuneric ascultând zgomotele ce se strecurau înăuntru prin fereastra întredeschisă – sunetul îndepărtat al sirenelor, claxoane și muzică zgomotoasă, toate amestecate laolaltă și alcătuind un cântec dement. Aproape adormită, am auzit râsete – Rina și soțul ei povesteau în bucătărie. Iubeam lumea mea.

Tata, de obicei, lucra până târziu în timp ce eu dormeam, stând singur în biroul aflat la capătul coridorului. Realitatea situațiilor zilnice cu care se confrunta în calitate de pastor probabil că-i umplea mintea. Problemele păreau oarecum voalate în timp ce eram eu cu el, o fetiță de patru anișori căreia îi plăcea să se afle lângă tăticul ei. Însă acum, în liniștea nopții, îndoiala

i se strecura în gânduri. Trecuse aproape un an de când lăsase în urmă o carieră promițătoare la compania American Airlines, pentru a prelua păstorirea acestei biserici aflată într-o zonă în care heroina se procura la fel de lesne ca o sticlă de lapte.

Nu era absolut nimic atrăgător la acel cartier sau la clădirea menită să-i invite pe oameni înăuntru. Brooklyn Tabernacle nu se afla într-o situație roz. Bani ce se adunau din colecte duminica erau uneori furați înainte de a ajunge să fie numărați, iar cei câțiva oameni care frecventau biserica abia se puteau susține financiar pe ei înșiși, ce să mai vorbim de biserică. Pereții aceia tapetați cu lambriuri ai biroului de la primul etaj probabil că-l sufocau pe tata în acea noapte. Pentru mine, aceasta era o aventură; nu și pentru el.

Dintr-odată, m-am trezit speriată la auzul unor sirene ce treceau în viteză pe lângă clădire. M-am uitat spre patul gol. *Unde e tata?* M-am ridicat și m-am îndreptat în vârful picioarelor spre bucătărie, apoi am ieșit în coridor. O lumină palidă se strecura prin ușa întredeschisă a biroului său. M-am apropiat încet și, privind prin deschizătură, am văzut un lucru ce nu-mi era străin. Tata se ruga. Însă nu doar se ruga... asculta. Chiar micuță fiind, știam că asta făcea, pentru că ochii îi erau închiși, iar fața îi era ca a unui om care privea la ceva frumos.